

Előfizetési árak:

Egy évre . . . . . 5 frt — kr.
Fél évre . . . . . 2 frt 50 kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 24 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nandor könyvkereskedésében is felvetetnek.

Nyílttér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Bermentetlen levelek csak ismert kezek-től fogadtatnak el.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:

vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:

Stark Nandor és Dező Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Kossuth köszönete.

A nyolcvanhét éves, tehát élte alkonyán levő nagy hazafit, Kossuth Lajost az utóbbi időkben egy sereg város diszpolgárává választotta meg. Szentes, mely egy izben követté is választá őt, egy azon városok között, melyek hazánk legnagyobb fiát diszpolgárává választá.

Városunk polgárai körében többször merült fel az a kérdés, hogy talán nem is kapta meg Kossuth Szentes diszpolgári oklevelét; mert ha megkapta volna, értesítette volna erről a várost.

Az értesítés most érkezett meg, nem direkt Szentesnek, hanem azon 31 városnak, melyek Kossuthot diszpolgárrá választották. Az agg nagy hazafikezésben már reszket a toll s kötetekre menő munka lett volna, ha ő minden városnak külön-külön köszöni meg megválasztását, s azért egy nyílt levélben szól a 31 városnak, s ezek között Szentesnek is, a következőképen:

„Mély hála érzettel ismerem kötelességemnek a kegyeletes megemlekezés tanusításai közül, melyekre a távol hazából méltatva lettem, egyet különösen kiemelni, mint olyat, a mely a többiekkel közös jelleg mellett egy, személyemet nagyon fájdalmasan érintő előzmény folytán, reám nézve még igen nagy különleges értékkel is bír.

Az előzmény ez:

Magyarország törvényhozása indítva találta magát az 1879-iki 50. tc. által oly feltételekhez kötni a magyar állampolgárság megtarthatását, melyek engem, a velem született s hontalanságomban is fennálló minőség elvesztésével sújtanak, ha csak a törvény hatályba léptének napjától számított tíz év lefolyása előtt valamely „osztrák-magyar“ konzultól külföldön tartózkodási engedelmet nem kérek s nyerek, vagy valamely „osztrák-magyar“ konzuli község anyakönyvébe magam be nem iratom, a mi annyit tenne, mint magamat osztrák-magyarának vallani, a mi soha életemben nem voltam, nem vagyok és soha nem is leszek semmi feltétel alatt semmi áron, és annyit tenne, mint alávetni magamat, a magyar hazámat ezer éves államiságából kivetkőztető s lelkem egész erejével perhorreskált osztrák-magyar államközösségnek, a mit én az általános köszönő levelemben is említett okoknál fogva nem tehetek s tenni nem is fogok, habár mint minden polgári kapcsolatból kirekesztett sehonnainak kell is miatta meghalnom.

Nagyon közel van az idő, midőn az én polgárjog-vesztésem keresztfájára reá fog illeni a „consumatum est“ felírás. A törvény 1879. december 27-én lett hatályba léptetve; én tehát a jövő karácsony napján már nem leszek magyar állampolgár, ha élek addig.

Reményem, nem élek. Reménylést mondok, mert nagy keserűséget csatolna öntudatom végperceiben életcéloim meghiusulásának fájdalmához a gondolat, hogy nem is zsarnoki kény által, hanem saját nemzetemnek alkotmányos formában nyilatkozott akarata által, még a magyar haza polgárainak

soraiból is kitalálva halok meg, én, a kinek nem csekély része volt abban, hogy állampolgárokka lettek a magyar hazában azok a milliók, a kik addig csak lakosok voltak.

Minő ironiája van a sorsnak abban, hogy ezek képviselőinek többsége szavaz meg egytörvényt, mely engem a magyar polgárok sorából kitalál!

Ha a hon java kívánta, ha valamely közérdek javasolta volna, hogy a magyar állampolgárság elvesztésére egymaga a tíz évig külföldön tartózkodás minden tekintet nélkül eredetere, indokára, jellegére, elegendő oknak vétessék, Isten látja lelkemet, nem zügolódnám ellene. De bizonyosra mondom, ez oly példátlanul tulhajtott szigor, melyet nemcsak semmi okszerűség nem indokol, semmi közérdek nem igazol, hogy számunkat minden szükség nélkül még törvény által is kevesíteni okosság volna. Pedig itt általános szabály állított fel, hát sem nem illenek, sem nem szabad, sem nem lehet feltennem, hogy ez a törvény személyes vonatkozással hozatott, mint a minő jellegű volt az 1715. XLIX. törvény, a mely Rákóczy Ferencet, Bercsényit és követőiket a haza nyilvános ellenségeinek, s az igaz szabadság felforgatóinak káromolva, proskribálta (és ez a magyar név becsületét inzultáló karomlás még ma is ott piszkolja törvénykönyvünket eltörletlenül!) Ugy emlékszem, hogy az engem kipolgárosító törvény megvaltoztatása közben valaki reám célzást említett, de ez határozottan tagadtatott, s tölem távol van a gondolat, hogy ezt kétségbe vonjam. Én ezt a törvényt az élet minden viszonyaiba belekotnyeleskedő ama törvénygyártási manianak rovasára írom, mely a mai korszak egyik epidemikus betegsége; nem kételkedem, hogy e törvény meghozatalára semmi személyes vonatkozású szándok nem volt befolyással; mert ha kételkednem, talán jogosultnak érezhetném magamat annyit mondani, hogy érdemekkel ugyan nem dicsekedhetem, mivel az érdem ott kezdődik, a hol a kötelesség végződik, én pedig csak a kötelesség embere iparkodtam lenni úgy a köz-, mint a magánéletben hiven, becsületes szándokkal, önzéstelenül. De csak a kötelesség embere és semmi több. Hanem azt talán csak még sem érdemlettem meg nemzetemtől, hogy tölem maga vegye el törvény által a jogot, e két szót: „Civis hungarus“ (magyar polgár) reá vésetni nevem mellé a fejfára, mely megjelölendi idegen földön siromat.

Azonban ez is megesejt rajtam. Ember vagyok, túrnóm kell; túrnóm, de nem tagadhatom, hogy fájt és fáj.

Hanem mi történt? Megtörtént az, hogy engem, a magyar állampolgárságtól megfosztott páriát, Magyarország 31 városa diszpolgárává választott.

Hazám törvénye elutasított, hazám 31 városa magához ölelt.

Köszönöm, lelkem mélyéből, hó háláézzettel köszönöm!

Az első város, mely e kegyre méltatott, régi, mindig hű s hűségben mindig kitartó barátom: Hód-Mező-Vásárhely volt. Utána Kis-Kun-Félegyháza következett, mely e tárgyban még körlevelet is intézett az ország városaihoz. E kezdeményezés folytában, hasonló kitüntetéssel még 29 város tisztelt meg. Névszerint, betűrendben itt következnek:

Arad, Béla, Beregszász, Bősörmeny, Deés, Eger, Székesfehérvár, Győr, Gyula, Karcag, Kézsmárk, Kisujszállás, Kun-Szent-Márton, Léva, Makó, Mező-Túr, Miskolc, Munkács, Nagy-Röce, Nagy-Szalonta,

Nyitra, Pápa, Szentes, Mármaros-Sziget, Szilágy-Somlyó, Székely-Udvarhely, Maros-Vásárhely, Zenta.

E 31 varoshoz, melyeknek irántam tanusított kegyessége prononciáltabb jellegű szint őlt azon körülménynél fogva, hogy mintegy feleletül szolgál azon törvényre, mely engem kipolgárosít; a régibb időkben még két várost csatolhatok.

Az egyik Nagy-Bánya, mely rokonszenvenek hasonló kitüntetésével még 1848-ban, a korszakalkotó utolsó rendi országgyűlés végnapjaiban, tehát akkor tisztelt meg, midőn az adott királyi szóba vetett bizalom, velünk a népszabadság diadalának és a törvényes (több mint törvényes, szerződéses erejű) állami függetlenség intézvényes biztosítékának bekés kivivasa felett érzett közörömmek tünekeny almat almodtata.

Nagy-Bánya városa engem megtisztelő határozatot a KK. és RR. kerületi elnökségének küldötte be, s midőn az 1848. április 4-kei kerületi ülésben az elnökség erről jelentést tett, ez alkalmul szolgálta arra, hogy a követek között többen kifejezest adjanak küldöik nevében a rokonszenven és bizalom érzelmeinek, melyekre a hazai kötelesség teljesítésében kifejtett becsületes igyekezetem azon időben nemzetiségi és felekezeti különbség nélkül méltatva lón. Ki gondolta volna akkoron, hogy az, a ki a rokonszenven és bizalom e nyilatkozatainak tárgya vala, mint olyan hontalan paria fogja idegen földön életet bevégezni, a kit saját hazája még a veleszületett állampolgárságból is kitagadott? Minő irtozatosakat kellett a történelem szekerének zökkenni, hogy ez rajtam megtörténhessek! Bizony, nyomorult jatekszer a sors kezében az ember fia. „Habent mortalia casum“ (a halandók dolgainak esélye van). Csak egyen nem foghat ki semmi esély; a tiszta lelküsméret nyugalman.

A második, régiebb diszpolgárságomat a nagy-bányaimal, husz évvel későbből Losoncra, a brutális kegyetlenséggel megkínzott magyar Brescianak köszönhetem, a mely Párisból a tatalis 1867. év májusának 7-én Deák Ferenczhez intézett nyílt levelemben, még a jogfeladó akkori országgyűlés folyamata közben, azzal felelt, hogy engem, annak a jogfeladásnak határozott karhozatóját, diszpolgárának választott meg.

Én tehát viszontagságos életem végén azon külföldös — a maga nemében alighanem példátlan — helyzetben találok magamat, hogy az állampolgárságból ki vagyok rekesztve magyar hazámban, de 33 városának megválasztott polgára vagyok; még pedig közöttük 31 olyannak, melyek akkor tisztelt meg a hatóságukban álló kitüntetések e legmagasbikával, mikor már a reám nézve osztracismusi eredményű törvény meg volt hozva.

E körülmény, ha már jelentőséggel nem bírna is (pedig bizony bír), annyit minden esetre bizonyít, hogy kipolgárosításom nem változtatott az irántami jó indulaton, melyre e városok csekély személyemet méltatni kegyeskednek. És én e mély halálal fogadott kegyességet hozzáadva a jóindulat, ragaszkodás és szeretet mindazon többi tanusításaihoz, melyekkel a távol hazából meg lettem örvendeztetve, a mióta az a kipolgárosító törvény meghozatott: nem gondolok elbizakodottság bünébe esni, ha azon hitemnek merészlek kifejezést adni, hogy noha Magyarország törvénye, s a törvény folytán kormánya engem, Magyarországnak nemzetem bizalmából egykori kormányzóját, nem is ismer el többé magyar polgár-

nak, nemzetem közérzetében tagja vagyok én a magyar nemzetcsaládnak, s az is maradok mind halálomig.

Nem gondolom, hogy kétség férhessen általános hála nyilatkozatom azon tételéhez, hogy a jó indulat, melynek tanúsításaival a hazából oly bő mértékben megtiszteltetem, az 1848—89. korszak történelmi becsének érzetéből s a hagyományai iránt táplált nemzeti kegyeletről eredt. Végzetem úgy hozta magával, hogy ama korszaknak mind vívmányaival, mind midőn ezeknek legfontosabbika, a haza állami önállása s kormányzati függetlensége, megtámadtatott, ennek védelmének én nekem a munkából nem közönséges osztályrészt jutott; sajnálom, hogy nem más olyannak jutott, a ki hasonló önzetlenség és honszeretet mellett társadalmi állásánál és tehetségénél fogva jobban megfelelt volna a nagy feladatoknak, mint én tehetem; de hat a körülmények s nemzetem bizalma azt az osztályrészt nekem juttattak; tessék, ne tessék, ez történelmi tény, melyet meg nem történné tenni nem lehet; hát a törvény elveheti tőlem (a mint el is vette) a magyar állampolgári minőséget, de azt nem teheti, hogy a magyar nemzet közérzete idegennek s ne a magyar nemzetcsalád tagjának tekintse hazájának azt a szülőföldjét, a kinek a magyar történelem ama, mindenestre epochális korszakában a magyar nemzetnek mind céljai kitűzésében, mind törekvéseiben, erőkiéjtéseiben s küzdelmeiben annyi része volt.

E hitben élek, mozgom és vagyok. Nagyon kevés értéke lehet (ha ugyan lehet értéke) annak, a mivel e hitre jogosultságomat viszonzhatom. Tántoríthatatlanul fogok én ragaszkodni mind halálomig a meggyőződéshez, melyet nemzetem elidegeníthetetlen ősi jogának elévülhetetlen erejéből, hivatásának tudatából, képzettségének ismeretéből s ezer éves múltjából, történelmi rendeltetése felől merítettem; e meggyőződés engem még azon pártok álláspontjától is eltávoított, a mely a mostani tényező pártok közt egyedül bírja rokonszenveimet, mert nem elvben, hanem csak az elv alkalmazásának módjában különbözünk a többi pártoktól, pedig elvben s irányban egy feneketlen mélység választ el; de mondanom sem kell, hogy a mi e tántoríthatatlan meggyőződésemmel, a romba, a mivé lettem, még

talán felhasználható lehet, a mig csak élek, rendelkezésre fog állani nemzetemnek; de én tehetetlen vén emberré züllöttem életkoromnál s a viszontagságoknak nyomása alatt, hanem a felől biztosíthatom hazámfiat, biztosítani kívánom különösen ama városokat, melyek engem kegyes jóakarataknak oly rendkívüli kitüntetésére méltattak, hogy érje jó-érje balszerencse hazánkat, én kipolgárisításom dacára életem végső percéig oly hű szeretettel, oly kötelességérzettel fogok osztozni minden örömében, bujában, mint szerető gyermek osztozik anyjában.

A hitet, melyben (a mint mondtam) élek, mozgom és vagyok, meggyőződésé érlelte bennem a rendkívüli megtiszteltetés, melyre hazám elszámolt 31 városa méltatott; vigasztalásul fog az nekem szolgálmi kipolgárisításom ellenében, a gyorsan röpülő parányi időt, mely még számomra e földön kimérve lehet; mondhatatlanul becses előttem e vigasztalás, valódi erkölcsi jótétemény, (miként azt Félegyházához írott köszönő levelemben kifejtettem) hanem ez csak is az én érzelmevilágomra tartozik, mely velem sirba szálland s nem bir közérdekű jelentőséggel.

Ép azért mint hazafi — mellőzve saját személyemet, — arra helyezek fontosságot, hogy az a 31 város, a mely halálával fogadott kitüntetésnél, melyel megtisztelni kegyeskedett, magasabb, jelentőségesebb álláspontra helyezkedett. Ama kipolgárisító törvény nemcsak mint indok, nem, de még csak mint alkalom sem fordul elő, még csak említve sines a diszpolgári okleveleikben, melyek ereklyém közé tartoznak s legtöbbszörre művészi izléssel kiállítvák, (köztük a marosvásárhelyi valóságos remek, mely a magyar műiparosságnak becsületére válik), ellenben mindannyian a leghatározottabb módon adtak kifejezést annak, hogy a kitüntetés, melylyel megtiszteltetek, azon tevékenységemnek szól, mely a 48—49. korszakban osztályrészemül jutott volt és szól a közjogi iránynak, mely e tevékenységben vezérelt vala, minélfogva a kétségnek még csak árnyéka sem foroghat fenn arra nézve, hogy ama nagy korszak emlékeinek kultuszából s a hagyomány iránt táplált kegyeletről ered, tehát a nemzet azon jogszerű, sőt történelmi kényszerűségű és így kiüríthatlan aspirációinak jelei közé tartozik, melyek hangosan hirde-

tek, hogy a 48—49. korszak vezéreszméje s a magyar nemzet életerejének azon vezéreszme megvédelmében kitűnt revelációja, mint egy világító torony magaslik ki ma is a viszontagságok hullámtorlódásai felett s emlékeinek kultusza, hagyományainak kegyelele oly erős gyökeret vert a nemzet szívében, lelkeiben, hogy azt sem az állatásoknak rajta rágódó szuférgei el nem porlasztják, sem az ellentétes politikai áramlat habverései ki nem moshatják, sem az emberi érzelmek nagy leörlője, az idő, rajta ki nem fog.

Ebben van a dolog fontossága, ebben van történelmi értéke.

Nem pártot mondtam, nemzetet mondtam s meggondolva mondtam; és én, ismert dolgok legyenek bár, nem tartom feleslegesnek emlékezetbe hozni némely tényeket, melyek ez állításomat igazolják, egyszersmind arra a kérdésre is feleletül szolgáljak, hogy mi annak az emlékkultusznak s hagyománykegyelésnek értelme.

Akadnak symptomák, akadnak hitehagyottak, a kik annyi tömjént égetnek bálványuknak tiszteletére, hogy füstje elhomályosítja a levegőt; nem árt tisztázni a helyzetet.*

Heti krónika.

Az általános politikai helyzet a múlt hét óta mit sem változott; monarchiánk magatartása szintén ugyanaz, mint a melyet ő felsége a delegációkhoz intézett levelében jelzett, melynek ugy Szerbiára, mint Bulgáriára vonatkozó része nagy hatást tett mind a két országban és általában a politikai körökben. Kálnoky külügyérnek a delegációk előtt tett nyilatkozata ugyanazon szellemben van tartva, mint ő felségének főt említett beszéde; hangsúlyozza monarchiánknak a béke fentartására célzó törekvéseit; megemlékszik Szerbiáról is: „a szerb regensek biztosításait a legnagyobb jóindulattal fogadtuk“, de a balkáni szlávok, különösen a szerbek, fantasztikus eszméi és ábrándjaival szemben, ha azok következtében támadt ellenséges indulatokról meggyőződünk,

A „SZENTESILAP“ TÁRCÁJA.

Hogy csaptam én be az én legjobb barátomat?!

írta DR. MIKECZ ÖDÖN.

6

Heputyi csakugyan elment beváltani az utalványt, hogy aztan kiváltsa az órát, gyűrűt. Hanem előbb rám parancsolt elpalástolhatatlan gunyolódással, hogy csak tanuljam azt az isteni jogtudományt. Hej, szent Corpus juris, elvitte ez a hebehurgya kölyök a számódra való eszemet; nem nyulok biz' én hozzád sem.

Hogy annak a Heputyinak is épen ilyen tájban tudott születni az édes anyja, a ki hozzá még elég könnyelmű pénzt küldeni ennek a vásott fiúnak, hisz kés ennek a kezében a pénz! Az a rucaháti fiataltság is jobban tenné, ha utánna látna a gazdaságnak, irodának s más komoly funkcionak, minthogy holmi koncertek rendezésén tőri a fejét. Ezért fordul fel gazzal minden évi termésre, azért nem intéztetnek el soha a restantiák! Az az én apám is minek firkál nekem holmi hazafiúi keserűségtől siralmas leveleket, vagy ha ír, hát küldjön annyi pénzt, hogy a bubánat elűzése után is maradjon valami. Nem ért meg ez a kor, érzem — mert azt meg lehet érezni, — hogy szenvedésre szült engem az anyám. „Szegény anyám, ha tudta volna, dehogyan szült volna engemet.“

Addig keseregtem képzelt boldogtalanságom felett, hogy egyszer csak betoppant Heputyi, s a nyakamba borult. „No, Isten veled pajtás, engem már visznek, hát mit izensz haza? Tan az orrod vére folyik, vagy mi? Lásd, nem jó az a sok tanulás; mert csont terem a fejedben, fél napi munka után is úgy nézsz ki, mint egy fiók-tudós, csak a pápaszem hiányzik.“

Aztán holmi apró-cseprő ajándék-félet szedgetett elő a zsebéből, elpakolta a kézi táskájába, s elrohant, mint a kit kerget a szerelem.

Hallottam a fiakker robogását. Szállt a lelkem nekem is vele. Láttam, a mint örömtől sugárzó arcával belép a Piroskáék zöldleveles kapuján. Ép künn van a Piroška az ő kis virágos kertjében, elkésett rózsákat szedeget; az a hirtelen átfutó pír az arcán, az az elitiokolható zavar, még százszor kedvesebbé tesz az angyali gyereket. Aztán betérnek a szobába, hol az öreg Lelkesi bácsi ép most olvassa a „Rucaháti Trombitát“ s roppant örül, hogy van a kivel együtt szídhajta a muzskát, németet, meg mindent, a mi nem magyar, utóvégre magát Heputyit is sorra keríti, mert a mai fiataltság bugyogót meg, köcsökalapot visel, hiába, a német úgy dudálja, hanem azért megszorongatja az „édes öcsém“ kezét magyaros őszinteséggel, hogy szinte ropog a csontja. Aztán a kedves Lelkesi néni betessékeli Heputyit a zongora szobába, hol is megkérdik tőle, mi a legujabb divat Pesten, elől van-e az eleje a kalapnak vagy hátul? vagy nincs is neki, — milyen szín a fölkapott, sötét-e vagy világos? — angol zackot viselnek-e vagy franciát? — mikor hozzák már be a krinolint? Alig tud Heputyi mindenre felelni. Majd eldalol egy pár szép dalt a Piroška: „Szeretlek, szeretlek, csak ne mond senkinek,“ meg „Széles árok, széles árok, keskeny palló.“ Megdicséri a Heputyi verseit, melyek a „Hölgyek Lapját“ ékesítik. Aztán eltréfálnak, elgyerekeskednek, raolvassa az a kis hamis Piroška a csizióból (újabb időben „hölgyek titkára“) Heputyira, hogy hat ökrös szekéren jönnek érte s úgy viszik el menyasszonynak, már mint Heputyit. Megveti a kártyát a kis boszorka, kedves ügyetlenséggel rakja egymás mellé azokat a vigyorgó figurákat, jósol neki „egészséges szerelmet,“ „visszatérő házasságot,“ „duellumot a tökfilkóval,“ de végre minden jóra fordul, mert a piros kilenc rá esett a makk királyra. Aztán olyan jól nevetnek ezen a bolondságon, mintha egyikük se hinne neki, pedig jobban biznak benne mindketten, mint a szentírásban.

— Hogy én otthon nem lehetek! — kiáltám, elkéserevésembe nagyot ütve az asztalra. S akkor vettem észre, hogy Heputyi a nagy sietségben valamit itt feledett, a mi nélkül bajosan jut ő Rucahátra, — ott hevert az asztal sarkán bugyellárisa.

Rögtön fiakkerbe vettem magamat. „Hajts az indóházhoz.“ Utközben találkoztam egy másik bérkocsival, örült sebességgel vágatott, mintha az első díjat akarná elnyerni az ügető versenyen, s benne láttam a Heputyi kétségbeesett arcát.

Pogányul nevettem a fickón. Te még csak annyit sem tettél meg, hogy az utiköltséget kölcsönözd, nem tekintetted a régi baráti viszonyt, mely benünket összefűz, csak magadért és magadnak akartál élni. Szenvedd át most azt a pokoli kínt, a mit nekem szántál, én majd addig felkeresem az angyali Piroskát virágos kertjében, elmondom neki az új divatot, hallgatom a dalolását, táncolok vele helyetted is, susogok neki helyetted is, megcsókolom helyetted is, ha ugyan képen nem üt.

Ép a másodikat csengették, még volt annyi időm, hogy jegyet váltsak Rucahátra.

Biz' ez így történt kérem alássan. Azóta már kibékültem a Heputyival is, Heputyi is szerelmes volt már más tiz lányba is, ki is ábrándult. A Lelkesi Piroška is rég letette a pártát, férjhez ment a Barlanghi Theodorhoz, a ki a „bus betyárt“ szavaltta nagy dob kísérettel, van is nekik egy gyönyörű boglyas fiacskájuk, aki hogy a minap nálom voltam, kezembe nyomott egy árkus papírost, meg egy szál plajbászt, hogy rajzoljak én neki lovat, csacsit, nagyot, nagyot, akkorát, mint a papa! Ugy látszik, emberismerete is kezd már fejlődni.

Vége.

„tudni fogjuk, mit kell tennünk, hogy érdekeinket bármiképen is megóvjuk.“

A delegációkban, melyektől a sajtó általában lanyha tárgyalásokat várt, már az első napokban élénk, mondhatni heves viták folytak le. A delegációk magyar részének ellenzéke fölvetette a mi közös, de osztrák szellemű hadseregünk előtt oly gyűlöletes „és“ kérdést, t. i. ennek a szócskának sérelmes hiányait a hadsereg címéből a „császári“ és a „királyi“ szavak között. Ez alkalommal meg tudtuk volna szerezni ezt a két betűt, melyért már annyi meddő küzdelem folyt, annál inkább, mivelhogy a delegációk osztrák tagjai sem tudják követelésünk jogos voltát tagadni, ha a kormányon levő férfiak lanyhaságukkal ismét a távol jövőbe nem odázzák e jogsérelem orvoslását. Az alkotmányon esett sérelem megszüntetését ugyanis jámbor „óhajással“ kérték, mikor követelniük kellett volna.

De nemcsak formai tekintetben szenvedünk sérelmeket, hanem gazdaságilag is mi huzzuk a rövidebbet. Náluk lakik az uralkodó család, ott vannak a közös kormányok, csak a hadsereg van mindenütt, melynek mi csupán terhét viseljük, de a belőle háramló haszomból nem jut reánk semmi. Ez oknál fogva előkelő birtokosok felterjesztést intéztek a magyar delegációkhoz, melyben kérelmezik, hogy a magyar gazdák is fedezhessék a hadsereg szükségleteit. Az a rengeteg összeg ugyanis, a mibe ez óriás hadsereg élmezése kerül, s a melyhez mi is hozzá járulunk millióinkkal, a szabad verseny árca alatt, mind osztrák kezekbe jut, mert szállítók olyan alacsony árakat képesek szabni, minőket a mi gazdáink nem szabhatnak, de viszont olyan árukkal sem mernének előállítani, mint azok. A magyar gazdák kérelme tehát odairányul, hogy a pályázat eddigi rendszerének mellőzésével, szerezzze be a katonai kincstár szükségleteit egyes összeköttetések útján. Ezzel aztán a mi jogos követelésünknek is elég volna téve és a katonai kincstár sem rövidítenék meg úgy, mint eddig. Most már a magyar delegációk kötelessége, hogy gazdáink e jogos követelésének elég tétessék.

— **Néhány őszinte szó az izraelita polgártársakhoz.** Azt hallom, de a hírlapokból is olvasom, hogy helybeli izraelita polgártársaim, illetőleg az izr. hitközség előljárói olyan rabbinust akarnak választani, a ki nem tud magyarul. Nem ismerem a pályázókat, mert nem szoktam az izr. templomba járni — nem szeretek Szentesen német szót hallani, — de a pályázók egyikét, valami Sebők nevű külföldi, talán boroszlói papjelöltet, véletlenül hallottam beszélni egy izr. polgártársunk végtisztessége alkalmával; erről az egyről jó lélekkel elmondhatom, hogy csak a neve magyar, de a nyelv, melyen beszélt, nem az. Annak idején magyarság tekintetében „számos hibás szavát és kifejezését megjegyeztem magamnak, egyet-kettőt idézhetnék is belőlük, de ezt fölöslegesnek tartom, mert a halotti beszédet velem együtt hallgatta és hibáin velem együtt mosolygott, városunknak a temetésén jelen volt majdnem egész intelligenciája. Ha a pályázók között ennél különb magyar nincs, akkor izr. polgártársaink jobban teszik, ha nem is választanak papot. Mert mit nyernek az ilyen pappal? A városi iskolaszék valószínűen kétszer is meggondolná, hogy vajjon meghívjon-e a maga kebelébe egy magyarul nem tudó embert még ha a törvény helyet is biztosít ott az izr. rabbinusnak. — A gimnaziumi bizottság és a tankerületi főigazgató ur pedig bizonyára nem engednék meg, hogy a városi gimnaziumban az izr. tanulóknak, a kik ugysem a legegészségesebb nyelvérvézzékek kerülnek az iskolába, magyar beszédét még a hitoktatójuk is rontsa. — Az ilyen választásból, —

kivált ha ellene izr. polgártársainknak intelligens és eddig magyarnak tartott része nem tiltakoznék, — legfeljebb az tűnnék ki, hogy talán még sem volt teljesen alaptalan az antisemitizmusnak az a vádja, hogy a zsidóságból a germánizáló törekvés végkép soha ki nem irtható. *Egy keresztény polgártárs.*

Helyi és megyei hírek.

— **Halálozás.** Vettük az alábbi gyászjelentést: „Alulírottak mély fájdalomtól megtört szívvel jelentik a felejtethetlen jó férj, apa és nagyapának: Szépe Sándornak 1889. évi július 4-én reggeli 8 órakor, életének 68-ik évében, hosszas betegség után szívzélhűdésben történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei f. hó 5-én délután 4 órakor fognak a reform. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra tetetni. Aldás és béke legyen porain! Szentés, 1889. július 4-én. Németh Terézia, mint neje. Szépe Antal és neje Holik Eszter, Szépe Terézia és férje Szabó Lajos, Szépe Karoly, Szépe Klára, özv. Fülöp Alajosné, Szépe Kálmán, mint gyermekei. Szépe László, Antal és Eszter; Szabó Terézia és férje Török Imre, — Janos, Erzsébet, Eszter, Lajos, Kálmán és Arpad; Fülöp Vilma, Margit és Terézia, mint unokák.“ Mély részvétellel regisztráljuk e gyászírt; mert az elhunytban városunknak egyik tiszteltebb, közszeretet és közbecsülésben élt, puritán becsületességű polgárát veszítettük el.

— **Főispánunk körútja.** Junius hó 27-én kezdte meg új főispánunk első hivatalos körútját a megyében. Először 27-én d. e. Szegvár községet látogatta meg, Ciktrici Lajos megyei aljegyző kíséretében, hol Vidovich Antal vezetése mellett az előjáróság fogadta. Innen, miután átvizsgálta az összes hivatalokat és megsejmelte a középületeket, Mindszent felé folytatta útját. Itt az egybegyűlt községi előjáróság és hivatalnokok élén Pap Akos főjegyző üdvözölte. Ezután bemutatván magának a község előjáróságát, a hivatalokat vizsgálta át és a határt szemlélte meg. Este az „Uj világ“ kerthelyiségében halvacsorát rőtönöztek tiszteletére. — *Csongrádon* 30-án fogadták, zajos ünnepekkel. A vasutnál Mészáros Károly városi első jegyző üdvözölte Csongrád város nevében. A város lobogókkal és zöld agakkal volt díszítve, az első utcán pedig „Isten hozott!“ feliratu diadalkapu várta. Este a városi népkertben vacsorát rendeztek tiszteletére, melyen több, mint százan vettek részt. A főispán itt Ujhelyi Nándor ügyvéd vendége volt. — F. hó 1-én d. e. elvégezvén a hivatalok látogatását, d. u. Csemegi szolgabíró kíséretében kiment *Csanagra*, honnan este érkezett vissza, mikor is a kaszinóban ismét vacsorát rendeztek tiszteletére. *Dorozsmát* 2-án látogatta meg. A határnál — hova szép számú közönség koscsikon ment elébe — Szalay Miklós főszolgabíró fogadta, a városháza gyűléstermében pedig Zádory Karoly üdvözölte. A hivatalokon kívül a széksőfűrdőt és a gyümölcsös faiskolát is meglátogatta. Este tartsas vacsora volt. — *Horgost* másnap látogatta meg Novák József orsz. képviselő kíséretében. Innen, a hivatalos látogatásokat megtevéen, még aznap d. e. Szegedre utazott vissza, honnan Kis-Zomborba, volt főispánunk látogatására ment.

— **Megegyei közgyűlés.** Csongrádvármegye köztörvényhatósági bizottsága f. évi július hó 11-ik és következő napjain évnegyedes rendes közgyűlést tart. A tárgysorozat, melyet lapunk jövő számában közlünk, összesen 143. számból áll.

— **Az aratás** megkezdett városunk határában szaporodnak a keresztek és vontatók; de a gazda aggódik a cséplés eredménye iránt; mert a mag junius utolsó napjaiban uralkodott hőségben megszorult, s bár a rosz tél után jó termésre úgy sem igen lehetett számítani, ma már — fájdalom — úgy áll a dolog, hogy ami kevés lesz, az sem lesz jó. E szomorú jelenség már is érezteti hatását a buzapiacra, hol az árak rohamosan kezdenek emelkedni. A buza ára egy hét lefolyása alatt egy frrtal emelkedett. — Jelenleg 7 frrt 50 kron áll.

— **Tanár-választás.** A gymnasiumi bizottság f. hó 2-án tartott ülésén a megüresedett rajzoló geometriai és rajztanári állásra Molnár Gyula, jelenleg rosznyói rajztanárt választotta meg. — Pályázó volt hat, de ezek közül csak a megválasztott birt rajztanári képesítéssel is.

— **Az az ítélet.** A városi birtoknyilvántartó, Juhász János felett a helybeli járásbíró által zugírászat vétsége címén hozott ítéletről van szó. Ez az ítélet Juhász Jánost 30 napi börtönrre ítélte, a miért ő szerződéseket írt. — Ez az ítélet ismeretes közönségünk előtt, s mindenki érdeklődött eleje, hogy mint fog a tabla itélni. — A kir. tabla nagyon komolyan megváltoztatta ezt az ítéletet és pedig Juhász János birtoknyilváltó javára, kit 50 frrt, mondó 50 frrt pénzbírságban marasztalt el. — Ez a kir. tabla ítélete.

— **A diákok öröme,** a vakáció, végre-valahára beköszöntött. A hosszú szorgalom-szak helyét ad a rövid vakációnak. A jó bizonyítvány dicsőségének mámore és a szekundák gyásza egyenlően kezd is már oszlani a szivekből: félre most a komoly dolgokkal, mert a vígság és szórakozás hónapjai ezek! S ti szülők, emlékeztetek vissza, hogy ti is voltatok fiatalok és ne intsetek gyermekeitek most is a könyvekhez, hadd vessék magukat két hónapra a „dolce far niente“ — az édes semmittevés karjaiba. Ez alatt azonban nem a 9 óráig való alvást és a henylést értjük, hanem a szellemi munka mellőzését; mert ez az idő egyedül a testé. Serkentsék tehát a szülők gyermekeiket testedző játékokra, sétákra, fürdésre stb, s közbe-közbe egy szórakoztató könyv olvasására, és tapasztalni fogják, hogy testben-lelekben megerősödvé látnak majd e két hó elmúltával tanulmányaikhoz.

— **A sáskairtasban** — úgy lászik — kezdenek kifáradni az intéző körök; mert nép és katonaság helyett ma már a csordajáráson csak 3—4 gyerek szorgalmatoskodik a sáskaraj irtásán. Olyan pilléfogóval kapkodnak össze belőle egy pár kilót, melyért azután a város kilószámra fizet. Ezt a hasznos mulatságot a vakáció alatt az iskolás gyerekek szélesebb körben uzoválhatnak. Mulatnának és pénzt keresnének, a városnak mégis nagy szolgálatot tennének. Nem kell azt a sáskát olyan könnyen venni!!

— **Tanargyűlés.** A gimnaziumi tanárok ez évben Máramaros-Szigeten fogják az országos tanári értekezletet megtartani. — Ez értekezletre tanáraink közül Pólya Ferenc és dr. Kardos Albert utaztak el.

— **Akit a csizió ölt meg.** Özv. Nagy Bénéaminné szül. Kása Katalint tegnap, azaz f. hó 3-án d. e. 8 órakor II. tizedbeli saját házában felakasztva találták. — Az 53 éves, még életerős, derék asszonyt valószínűleg a babona vitte e végezetes lépésre, amennyiben Dancsó Ferenc vallomása szerint, mivel tíz év óta vadházasságban élt, régóta évelődött azzal a gondolattal, hogy a csizió megövéndölte neki, miszerint az 53-ik évét nem éli túl.

Szentési piaci árak.

Szentés, 1889. július 4.

A szomorú hírek, melyek az aratás eredményéről az ország minden részéből érkeznek és a külföld erős vásárlási kedve, naponként magasabbra ösztökélik fel a buza árat, mely a hétfői hetivásár óta 50 krral emelkedett métermázsánként. Az árpa és kukorica ára szintén javult.

A mai hetivásárban a következő árakat jegyeztük:
Buza mmknt 7 frrt 40—50 kr,
Árpa köble 4 frrt 30—50 kr.
Kukorica köble 4 frrt 20—40 kr.
Zab köble 3 frrt 60 kr.
Répe igen csekély termett, mmja 15 frrt 50 kr.
Szalonna mmja 53—55 frrt.

Ki nyert?

— **A magyar vörös-kereszt sorsjegyek** sorsolása július 1-sején ment végbe. A törlesztési huzásnál a következő hat sorozatot huzták ki, a melynek 600 nyerő száma 6—6 forintot nyert: 379, 448, 502, 2851, 6032, 7037. A nyeremény-huzásnál a főnyeremény **15,000 frrt** a 3239 sorsz. 54 nyerő számra esett. **1000 frrt**ot nyert 6036 sorsz. 23 ny. sz. **500—500** forintot nyertek: 4855—90, 7870—92. **100 forintot** nyertek: 7244—36, 6843—2, 6897—63, 7787—29, 7951—34. **50—50 forintot** nyertek: 48—80, 983—03, 1573—40, 1596—92, 1891—19, 1994—17, 2301—29, 2336—17, 2830—31, 2895—33, 3057—49, 2098—89, 3424—33, 3813—40, 4169—35, 4442—14, 4589—6, 4631—37, 5797—57, 5952—65, 6263—91, 7085—86, 7452 77, 7535—48. **25 forintot** nyertek: 38—8, 221—60, 410—53, 466—52, 667—17, 820—19, 1087—1, 1399—91, 1741—96, 1905—14, 2148—24, 3145—16. 3263—94, 3340—63, 4603—2, 4616—27. 4423—46, 5664—88, 6348—35, 7638—28, 7801—100 és 7937—72.

Közönség köréből.

Tekintetes szerkesztő ur!

Mióta a szentesi zsidó hitközség elhatározta, hogy végre a papi állást betölti, sok mindenféle közlemények jelentek meg a helybeli lapokban, melyek mind dr. Schreiner pártja részéről és dr. Sebők ellen voltak irányozva, emellett indítva érzem magam a közönség őszinte érdekeiben néhány felvilágosító

4. oldal.

szót a község elé juttatni és azért teljes tisztelettel kérem tek. szerkesztő urat, sziveskedne erre a célra b. lapjában egy kis tért engedni.

Rosszalták a szentesi zsidó hitközség közgyűlésének azon határozatát, akkor, amidőn már dr. Fleisch, dr. Sebők és dr. Schreiner urakat meghallgattuk, hogy még újabb három papot kívántunk próbaszónoklatra meghívni, mert igazán mondván, a mi községünk nagyon finnyás és válogató, keresne egy olyan papot, ki kitűnően beszél magyarul, hangja templomunk minden sarkában jó hangzása legyen, álljon a heber tudományok legmagasabb fokán, legyen csendes, békés, kezes, de amellet teljes szigorral erélyes ember, ezenkívül imponáló szép alak, de nem is gondolkozik rosszul, hisz ki nem szeretne olyat? — de hol lehet azt feltalálni? sehol; és azért a választásnál a hibákat kell nézni, t. i., melyik bír kevesebbel, hogy a megválasztásához szükséges feltételeknek megis megfelelhessen?

A község előjárása újabb három papot jelölt ki próbaszónoklatra; de azok közül csak kettő jelent meg, kik megannyi tetszést sem nyertek, mint az előbb megjegyeztük, minthogy pedig a többség a választást elodáznia nem akarta, tekintve, hogy dr. Fleisch pályázatát visszavonta időközben Mohácsos történet megválasztatása folytán, a pártok dr. Sebők és dr. Schreiner melle sorakoztak, és így, mint minden választásnál, úgy nálunk sem volt a közönség egyakaraton, mely okból dr. Pollák Sándor városi főorvos és volt községi képviselő, a múlt hó 26-ikára értekezletre hívta össze a községi képviselő testületet a célból, hogy ott meglássa, mely partnak van többsége, hogy azután a kisebbséget arra bírja, hogy a többséghez csatlakozzon, hogy részint szüntesse meg községünkben az egyenetlenséget, és részint, hogy a kijelölt papot egyhangulag megválasztván, nagyobb tiszteletben részesítsük. De sajnos — nem úgy történt. Dacára annak, hogy Schreiner emberei, az értekezleten több ajánló levelet felmutattak úgy dr. Kohn bpesti, dr. Löv szegedi, dr. Rozenberg aradi rabbiktól, mint szinte dr. Rózsa Izso úrtól Szegedről, megis a megjelölt 23 képviselő közül csak 8 szavazott dr. Schreiner mellett és 15 dr. Sebők mellett. Ez azonban dr. Pollák ur tetszésével nem találkozt, és a helyett, hogy arra bizta volna a kisebbséget, hogy a többséghez csatlakozzon, az értekezletet ott hagyta és negy társával együtt azóta a képviselőségről lemondott. A nagy közönségre bízom megítélni, hogy helyesen cselekedett-e ezzel, vagy sem?

A Schreiner emberei csak azt a hibát rótták fel Sebőknek, hogy nem tud magyarul, és elismerik, hogy más tudományokban való jártassága semmi kívánni valót nem hogy hátra és miután dr. Sebők magyarországi komárommegyei születésű, 25 éves koráig Magyarországon tanult és a bpesti katolikus gimnáziumban tett jeles sikerral érettségi vizsgát, és csak az utóbbi négy évet töltötte a boroszlói rabbi képezdeben a német nyelv elsajátítása végett, és ez által a magyar beszédben a német dialektus némileg észrevehető, — hivi bizton hiszik, hogy egyévi gyakorlat után dr. Sebők magyar beszédjen senki semmi kifogást nem fog találni.

Dr. Schreiner ellen pedig a Sebők-pártiaknak az a kifogásuk, hogy oly idegbaj észlelhető rajta, mely igen kellemetlen benyomást tesz az emberre, azonkívül beszéde társalgásban igen visszatetsző és különös hibának rójják fel neki azt, hogy Csurgón polgári leányiskolában egy évig hittant sem tanított azért; mert csak 3 zsidó leány levent az iskolában és ezért azt kívánta, hogy azok hozzá jöjjenek el a hittani órára, az iskolai igazgató pedig azt akarta, hogy csakugy, mint a többi felekezetek lelkeszei, az iskolában tanítsa a hittant. A rabbi ur engedelmessé nem akart, inkább nem tanította egy évig a hittant.

Most tehát az a kérdés állt a községi képviselő testület előtt, elnézhetik-e inkább dr. Sebők hiányát, mint dr. Schreiner több oldalú hibáját? és a többség arra a határozatra jutott, miután nines kiliátás arra, hogy dr. Schreiner idegbaja könnyen elmúlhatna, sem pedig arra, hogy beszéde kesőbb tetszetősebb lehet, de mig tartott attól is, hogy elküldhet közsegünkben is oly szeszélyességet, mely közsegünknek kellemetlenséget okozna, közsegünk pedig mindig oda törekedett, hogy a beket minden áron fenntartsa; és ezért nem tartotta helyesnek dr. Schreiner megválasztását, hanem megválasztotta dr. Sebőköt, most pedig rabizza a nagyedemű közönségre, hogy e fontos ügyet lelkiismeretesen ítélje meg és azután térjen a nagy gyűlés elé és erősítse meg a képviselő-testület többségének választását és kiáltja egyhangulag minden tagja: „Eljen dr. Sebők Márk, a szentesi zsidó hitközség érdemes rabbija.”

Midőn még a tek. szerkesztő urnak előre is hálás köszönetemet fejezem ki, hogy soraimnak b. lapjában terti engedni méltóztatott, maradok teljes tisztelettel
Gunst Lipót.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Siciliani regény. — 19. közl.

Giovanni egész testében reszketett.

Bámuló szemekkel nézett a stregára s végtelen öröm s kétkedés között ringattatva kérdé magától, vajon jól hallott-e, vajon nem volt-e az egész tévedés, s ezen különös nő nem lázban beszélt-e?

— Én a te fiad, én!? — rebegé.

A Fabina kimondhatatlan gyengédséggel nézett reá.

— Talán elpirulsz gyermekem, hogy anyádat rongyok között leled fel? Jobb lett volna hallgatnom, jobb lett volna titkomat magammal vinni a sirba, mint megtagadtatni azon gyermek által, kiért annyit szenvedtem.

— Te vagy az én anyám! — mondá Giovanni keblére vonva az agg nőt s csókjaival borítván el sovány, kiaszott kezeit. — Oh! hiszek néked! hiszek! E szent névvel nem lehet játszani! Es én felismerlek, mert a te szíved mindig kísért s szeretett engem; nyugtalanokdától miattam, búsultál, ha én bu-

sultam, örültél, ha én örvendettem; nem tudtam, hogy mily csodás erő vonzott feléd, miért volt a te akaratom az enyém is, miért voltam boldogabb, ha téged láthattalak s hallhattalak . . . Mindent megértek ezen órában. Te vagy az én anyám, s még én mertem vádolni az Istent!

A Fabina reszketett; szívet az indulat tüze tölté be; elfeledé egész nyomorteljes életét; nem vágyódott már semmi után, csak hálát adott az ég Uranak.

— Ön! — mondá végre — kellett, hogy előbb, vagy utóbb, elhagyja titkom ajkamat, Giovanni. Atyád sohasem szólott rólam, ugy-e? Nem tartván meg szavat, az enyém alól is feloldozott. Igen, gyermekem, engem kerestél te szűnet nélkül panaszaidban s álmaidban. Tizenhat év óta élek nyomorultán, elrejtve, s kinözva anyai szeretetem által.

— És én elnyomva éltem, nyomorultabban, mint te, mert azt véltem, hogy sohasem fogom életemben atólelhetni anyámat.

Ugyanekkor kitarata karjait s a két nőt egyszerre ölelé szerető keblére.

Fájdalom! ezen néma örömmel telt pillanatok gyors szárnyakkal rebbentek tova.

A kifelé induló nyajak csengetyüi figyelmeztetéek a három boldog lényt, hogy elközelgett a bucsuzas pillanata.

— Itt az idő, hogy elvaljunk! mondá a strega, ki visszanyerte parancsoló arc kifejezést. Giovanni, te visszatérsz a Campo-Forte palotába, te Judith pedig atyád hazába.

Az ifju szívek könyük közt váltak el.

Izsak leánya a Fabina vedelme alatt távozott, ki őt haza akára kísérni; mindazáltal remegett, mivel most már nem nyervén erőket azon vagy által, hogy Giovannival találkozand, észbe jutott merészsege. Először éltében volt tavol éjjel a zsidok negyedéből; azonkívül arnyakot pillantot meg a rétségen tevelyegni, majd siető leptekekkel ugorván at a kerítéseket, majd elrejtve bujkálván, mint a kigyók.

Ezen arnyak közeledtükör emberi alakot öltének s egészen közel haladván el Fabina mellett, ez egyetlen szót sutlogák fél hangon:

— Spada.

— Kik ezen emberek? — kérdé Judith megremülve.

A Fabina újat sápadt ajkaira téve, s egészen Judith füléhez hajolva, halkán mondá:

— Ezek bujdosó szegény sicilianak, kik nem tudván lefizetni nekéz adójukat, a napolyi sbírek által erdei vadaknak tekintetnek, s menekülve előlük, kell nyomorult életüket fentartaniok.

(Folytatása következik.)

Vasuti menetrend.

(Pusztá-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentés között.)

Érvényes 1889. június 1-től.

Szentés—Szolnok.

Szentés	indul	5 ó. 36 p.	éjjel,	12 ó. 03 p.	d. u.
Töke	érkezik	6 ó. 13 p.	éjjel,	12 ó. 40 p.	d. u.
Kszl.-Márton	, 6 ó. 58 p.	d. e.	1 ó. 20 p.	d. u.	
P.-Homok	, 7 ó. 37 p.	d. e.	1 ó. 52 p.	d. u.	
T.-Földvár	, 8 ó. 05 p.	d. e.	2 ó. 17 p.	d. u.	
Martfű	, 8 ó. 23 p.	d. e.	2 ó. 37 p.	d. u.	
Kengyel	, 9 ó. 04 p.	d. e.	3 ó. 12 p.	d. u.	
P.-Tenyő	, 9 ó. 31 p.	d. e.	3 ó. 31 p.	d. u.	
Szajol	, 9 ó. 52 p.	d. e.	3 ó. 51 p.	d. u.	
Szolnok	, 10 ó. 30 p.	d. e.	4 ó. 55 p.	d. u.	
Budapestre	erk.	1 ó. 55 p.	d. u.	8 ó. 15 p.	éjjel.

Szolnok—Szentés.

B.-pestről	indul	9 ó. 30 p.	éjjel,	8 ó. 20 p.	d. e.
Szolnok	, 3 ó. 26 p.	éjjel,	11 ó. 50 p.	d. e.	
Szajol	érkezik	3 ó. 55 p.	éjjel,	12 ó. 22 p.	d. u.
P.-Tenyő	, 4 ó. 31 p.	d. e.	1 ó. 44 p.	d. u.	
Kengyel	, 4 ó. 59 p.	éjjel,	1 ó. 12 p.	d. u.	
Martfű	érk.	5 ó. 30 p.	éjjel,	1 ó. 40 p.	d. u.
T.-Földvár	, 6 ó. 02 p.	d. e.	2 ó. 12 p.	d. u.	
Homok	, 6 ó. 15 p.	d. e.	2 ó. 24 p.	d. u.	
Kszl.-Márton	, 7 ó. 30 p.	d. e.	3 ó. 06 p.	d. u.	
Töke	, 8 ó. — p.	d. e.	3 ó. 36 p.	d. u.	
Szentés	, 9 ó. 34 p.	d. e.	4 ó. 11 p.	d. u.	

A csongrád—félegyházi h. és vasut menetrendje.

Érvényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről	indul	11 óra 9 perc	de., 2 óra 18 perc	du.
Félegyházáról		12 óra 15 perc	és 5 óra 40 perc	du.
K.-K.-Szállásról		12 óra 48 perc	du., 6 óra 12 p.	este.
Csongrádra	érk.	1 óra 11 perc	du., 7 óra 03 p.	este.

Csongrád—Szeged.

Csongrádról	indul	9 óra délelőtt,	2 óra 15 perc	du.
Kiskun-Szállásról		9 óra 52 perc	de.; 3 óra 1 perc	du.
Félegyházáról		10 óra 29 perc	de., 3 óra 36 perc	du.
Szegedre	érkezik	1 óra 05 perc	és 4 óra 59 perc	du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat	11 óra 50 perc	de. Személyvonat	4 óra 18 perc	du
Omnibuszvonat	7 óra 18 perc	délelőtt.		

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

(Érvényes 1889. mártius 26-tól további intézkedésig.)

Főfelé.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor. Szentésről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor. Szentésről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmentesített szállítványok vetetnek fel, s az állomás. ugy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

Nyiri Gerzon

üzletében **egy jó házból való fiu**, ki két vagy három gimnazialis osztályt végzett, **tanocnak** azonnal felvétetik. 1—3

Hirdetés.

A szentesi zsidó hitközség képviselő-testületének 1889. évi június hó 30-án a papválasztás céljából megtartott közgyűlésén Dr. Sebők Márk nyerte el a legtöbb szavazatot.

Az alapszabályok 15-ik §-a értelmében a nagygyűlés van hivatva a közgyűlés fenti határozatát jóváhagyni, vagy elvetni.

E célból az alapszabályok 16. §-a alapján a nagygyűlés megtartására határnapul **1889. évi július hó 14-ik napjának délutáni 3 óráját** tűzöm ezennel ki, melyre a szentesi zsidó hitközség választói joggal bíró tagjait tisztelettel meghívom, **azon figyelmeztetés mellett**, miszerint a hitközségi tatózásaikkal hátralékban levők csak az esetben bírnak szavazati joggal, ha tartozásaikat f. évi július hó 12-kén délelőtti 11 óráig megfizetik.

Szentés, 1889, július 4-én

Dr. Polacsek Albert,
hitközségi elnök.

Legjobb **ROHITSI** Hatásos gyomor-bajjellen. **üditő ital**

SAVANYUVIZ

„Tempel-forrás“

A **rohitsi savanyuviz** a legnépszerűbb és legkeresettebb savanyuvizek egyike, és mint **gyógyszer**, tapasztalat szerint felülmulthatatlan hatásu emésztési zavarok, étvágyhiány, gyomor- és bélhurut eseteiben, az ivarszervek hurutainál, a máj-, lép- és epehólyag bajainál, aranyévrél, tulságos hájképződésnél és sápkórnál. Azonkívül a legkellemebb ízű ital, s **váltóláz** vidéken a legjobb óvszer e betegség ellen. 5—12

Kapható Szentésen

S Z É P E K Á R O L Y
kereskedésében.